

KEHITYSKELPOINEN

Aidilläni oli lapsuudessa tapana sammutella valoja. Kuuleman mukaan piti säästää sähköä! Niinpä me koko perheen voimin räpsyttelimme valokatkaisijaa ärsytykseen asti. Kirosimme sitä, kuinka syödäkin piti kynttilänvalossa. Nykyään energiansäästö on yltänyt jo lämmitykseen. Vanhempieni luona vieraillessani pakkaan mukaan monin kerroin villavaatteita. Auttamatta palelen siellä siitä huolimatta koko ajan.

Nuorempana en voinut ymmärtää moista energiansäästöä. Vaikken laskunmaksaja ollutkaan, uskoin moisen toiminnan olevan lähinnä merkki saituudesta. Roskatkin sulloin samaan pussiin, vaikka maalla asuessamme oli kompostia ja polttokelpoiselle materiaalille kuuluvaa laatikkoa tarjolla. Roskia en ole koskaan luontoon heitellyt, mutten toiminnallani voi juurikaan kehuskella. Nykyään jo myönnän, kuinka menettelyni on ollut merkki välinpitämättömyydestä ja laiskuudesta.

Suunnattomasta saamattomuudestani kertoo, kuinka pari vuotta sitten palaneiden lamppujen tilalle en ole jaksanut ostaa uusia. Jälkeenpäin ajatellen tämä hetki oli kuitenkin käänteentekevä merkkipaalu matkallani ympäristöystävälli sempään maailmaan. Siitä asti olen nimittäin istunut talvet

kynttilänvalossa! Pienen käpristelyn jälkeen olen tottunut hämyiseen valoon ja voin sanoa nauttivani siitä. Nyt jopa siinä määrin, etten pidä keinovalosta enää ollenkaan. Huomaamattani olen siis muuttunut äitini kaltaiseksi pimeyden palvojaksi.

Ensin valintani johtui silkasta utuisen valon kauneudesta, mutta olen huomannut itsessäni muunkinlaisia muutoksia. Ne vähintäänkin kyseenalaistavat välinpitämättömyyteni luontoa kohtaan. Tunnetusta lotraajasta olen muuttunut harkitsevaksi vesihanan käyttäjäksi. Muistan jopa sulkea jääkaapin kauppakasseja purkaessani, kun sujautan kaurahiutaleet välillä omaan kaappiinsa. En myöskään jätä enää tietokonetta tai radiota päälle piipahtaessani pienelle lenkille.

Mietin mistä moinen muutos johtuu? En ole tietoisesti pyrkinyt liittymään Vihreiden remmiin. Jotain median ympäristökeskusteluista on kuitenkin tainnut jäädä alitajuntaani, enkä halua olla joukon pettäjä. Vai onko osasyynä miesystäväni, joka kannattaa luomua ja kyseenalaistaa herkästi sekä minun että omat valintansa? Olipa syy mikä tahansa, olen ylpeä itsestäni! Paljon on vielä opittavaa, eikä säästöni sentään lämmitykseen asti ulotu, mutta siitä huolimatta taidan olla varsin kehityskelpoinen yksilö!